

Mentalitat de Ball Pla

Una visió del Ple del mes de novembre

quest Ple de novembre va començar amb l'aprovació d'una preocupant operació de tresoreria : la concessió d'un préstec a l'Ajuntament per valor de 200 milions de pessetes. L'Ajuntament s'ha quedat sense diners, perquè -diuen- no han arribat unes

subvencions ja compromeses i pel pagament fraccionat de determinats impostos. Segons Joan Barnadas (ERC) a l'Ajuntament li cal, amb urgència, un Pla de Sanejament si no vol veure's abocat al fet que una bona part dels ingressos s'hagin de gastar per pagar els interessos del deute, amb la consegüent pèrdua de capacitat inversora que, a la llarga, aquest fet comporta. Aquestes paraules foren corroborades per Josep Guinart (PSC) qui acusà l'equip de Govern de pagar als creditors alarmantment tard i de no tenir una línia definida de prioritats polítiques que li fan estirar més el braç que la màniga, sobretot pel que fa a l'incontrolat «esforç per la pedra» (eufemisme que fan servir alguns regidors de l'oposició per criticar la «fúria» constructora de l'actual Alcalde, al qual, dit sigui de passada, ja li comença a molestar tal i com es manifestà en el torn de precs i preguntes en respondre, amb una inhabitual descortesia, les demandes de diversos regidors perquè l'Ajuntament posés baranes a unes escales i que arrangés un xic l'església de Sant Ferriol... amb un «sou conscients que m'esteu demanant més esforç per la pedra?»).

Penúries econòmiques al marge, el tema estrella d'aquest Ple ha estat l'aprovació, amb els vots favorables de CiU i les abstencions de PSC, ERC, PP i IC-Verds, del flamant Institut Municipal de Promoció de la Ciutat que neix de les cendres dels ja dissolts Patronat Municipal de Turisme i la Fundació Pública del Teatre Principal i que aplegarà en el seu si àrees tan diverses com cultura, fires, festes, comerç, turisme i tot allò que tingui a veure amb la promoció de la ciutat. A aquest Institut, i la seva polèmica estructura, se li ha de donar de moment el benefici del dubte i desitjar-li tota classe de vents favorables.

La regidora de promoció de la ciutat, Anna Plana, en ser interrogada la setmana passada, en un sopar organitzat pels Amics d'Olot, sobre la seva política cultural va dir que no té pas la intenció de marcar les directrius culturals de la ciutat sinó que aquestes han de venir marcades per la societat civil, i l'Ajuntament, l'únic que ha de fer, és promocionar la participació d'aquesta en els assumptes culturals facilitant-li infraestructures, la brigada municipal, subvencions, publicitat...etc. Això va provocar un intens debat del qual es van desprendre una afirmació i un munt d'interrogants. S'afirmà que les polítiques culturals de despotisme il·lustrat practicades per l'Ajuntament de Barcelona han perjudicat el teixit associatiu de la ciutat, sobretot pel que fa a les associacions de veïns. Quant als interrogants, serveixin d'exemple aquesta petita mostra : Són perjudicials per a la societat civil els Jacks Lang , Oriols Bohigas o els Peps Subirós? Tenen o no influència les administracions públiques en el desenvolupament cul-

tural dels seus ciutadans, en la creació d'un «clima» propici? És casual que en ciutats manades per l'esquerra com per exemple Girona, Barcelona i Sabadell hi hagi un bon ambient cultural? Té sentit una televisió pública encara que la societat civil no la demani? Per què un debat com aquest és impensable en un Ple de l'Ajuntament?

Tots els contertulians vàrem estar d'acord que a l'hora d'analitzar el poc caliu cultural de la ciutat, malgrat els nombrosos actes que es programen, el més fàcil és criticar a l'Ajuntament. Per què no es critiquen mai els Instituts d'Ensenyament Secundari? Quant de temps fa que no surt cap iniciativa cultural des de les seves aules que trascendeixi a la ciutat? Per què no es dóna un relleu generacional en les associacions culturals de la ciutat? A l'hora de ser rigurosos en l'anàlisi s'ha de dir que el principal problema és que Olot té un teixit social fraccionat amb una mentalitat de «ball pla»: tothom està dins d'una o una altra «capelleta» on les barreges són escasses i les noves aportacions quasi inexistents. Trencar això és difícil i la manca d'una tradició burgesa - il·lustrada ho dificulta encara més. També és veritat, però, que Pere Macias no ha aprofitat el seu llarg pas per l'Alcaldia per «incidir» en aquesta realitat fins al punt que en un hipotètic balanç de fi de regnat (se'n va o no ?) aquesta seria, al meu entendre, una de les seves assignatures pendents. No solament no ha retallat la distància entre els diferents «grups» socials sinó que l'ha augmentada. La seva visió tècnica, el seu esforç per la pedra, no ha estat acompanyada d'una visió il·lustrada, d'un esforç generós i partidista per crear un teixit social més cohesionat i obert.

Malgrat que molts d'aquests problemes depassen l'àmbit municipal (es va parlar també de preocupants símptomes de trencament amb aquesta societat de bona part dels joves, cansats de la falta d'expectatives i de l'aparició d'aquest nou «llenguatge» cultural que s'obre pas a través de les autopistes de la informació que pot convertir les actuals ofertes culturals en pura arqueologia) l'Anna Plana sap que l'Ajuntament no és del tot aliè - si ho ha de ser més o menys és una qüestió ideològica susceptible de ser debatuda - als «climes» culturals i valgui per exemple el «clima» que va aconseguir l'Ajuntament d'Olot l'any 87 quan per consignes polítiques va arrasar amb tot allò que no «convergia», ja fos en el món de la cultura (premis Ciutat d'Olot), en el món de l'esport (la no acceptació del candidat idoni per.. «socialista»?) o en el món festivo - cultural (la suplantació d'un incipient carnaval popular per un de subvencionat).

La creació d'aquest nou Institut amb gent jove al davant, encara que els seus superiors siguin els mateixos de sempre, no propicia el retret sinó més aviat el contrari : el desig que tinguin un bon viatge, ple de ventures i de coneixences.

Albert Rubirola

